12 AĞUSTOS ÇARŞAMBA
SAYI: 2020/31 No: 674
5 TL.
K.K.T.C. FİYATI: 6 TL.
ISSN 1307-7619

UYKUSUZ

AKP Hatay milletvekili Hacı Bayram Türkoğlu kendisine bir ayda 8 covid-19 testi yaptırdı

KAÇ YIL OLDU?

FIRAT BUDACI

PROJE

Mahsun Kırmızıgül'ün, başrollerde Jude Law ve Charlize Theron'u düşündüğü "Elma Kokusu" isimli büyük film projesinden bir daha ses çıkmayalı **8 yıl,**

Sinop Valisi Ahmet Cengiz, Sinop'u bir kanalla ortadan ikiye ayırıp ortaya çıkan iki parçayı köprülerle birleştirme projesiyle "çılgın proje" furyasında yerini alalı **8 yıl,**

Sinop Müftülüğü, "Gülen Yüzler Projesi" kapsamında 26 müftülük personelinin gülen fotoğraflarını kurum duvarlarına asarak Sinopluları güler yüzle karşılayalı **8 yıl,**

Hayatında hiç görmediği Van'dan milletvekili adayı gösterilen Yaşar Bandırma, memleketi Nazilli'de bir basın toplantısı düzenleyerek, milletvekili seçilmesi halinde Van Gölü'nün altına Marmaray benzeri bir tüp geçit yapılması için proje geliştireceği müjdesini vereli **9 yıl,**

Heyecana kapılan bir şahıs, gazeteye, "Kanal İstanbul'a çok yakın… Çok hızlı gelişecek bir bölgede, projeler bölgeye daha da değer katacak. Ben değil Başbakan söyledi. 125.000 TL." ilanını vereli **9 yıl,**

"Mesut Japon Çocuklar" projesi kapsamında deprem ve tsunami felaketlerinin yaşandığı bölgeden Mersin'e getirilen 20 çocuğa dakikalarca deprem ve tsunami görüntüleri seyrettirileli **9 yıl,**

Ali Ağaoğlu, yeni projesi My Towerland'in tanıtımı için verdiği yemekte yaptığı konuşmaya, "1954 doğumluyum, 23 yıldır şantiyelerde amelelerle uğraşıyorum" diye başlayalı **10 yıl,**

E.T'yi öldürmek için dünyaya gelen, fakat bir noktadan sonra E.T'yi aramaktan vazgeçip dünyayı yok etmeye karar veren albino uzaylıları konu alan "E.T. 2" projesi Steven Spielberg tarafından reddedileli **11 yıl,**

Sapanca Belediye Başkanı adayı İbrahim Uslu, Karabük Belediye Başkan adayından aşırdığı projelerle "Sapanca 2014 Projeleri Hazır" başlıklı bir broşür bastıralı **11 yıl,** (İbrahim Uslu'nun bastırdığı broşürün bazı bölümlerinde Sapanca yerine Karabük yazıyor.)

Muhbirlik konusunda gençleri rahatlatmak isteyen İstanbul Emniyet Müdürlüğü, "Alo Kanka" projesini hayata geçireli **12 yıl,**

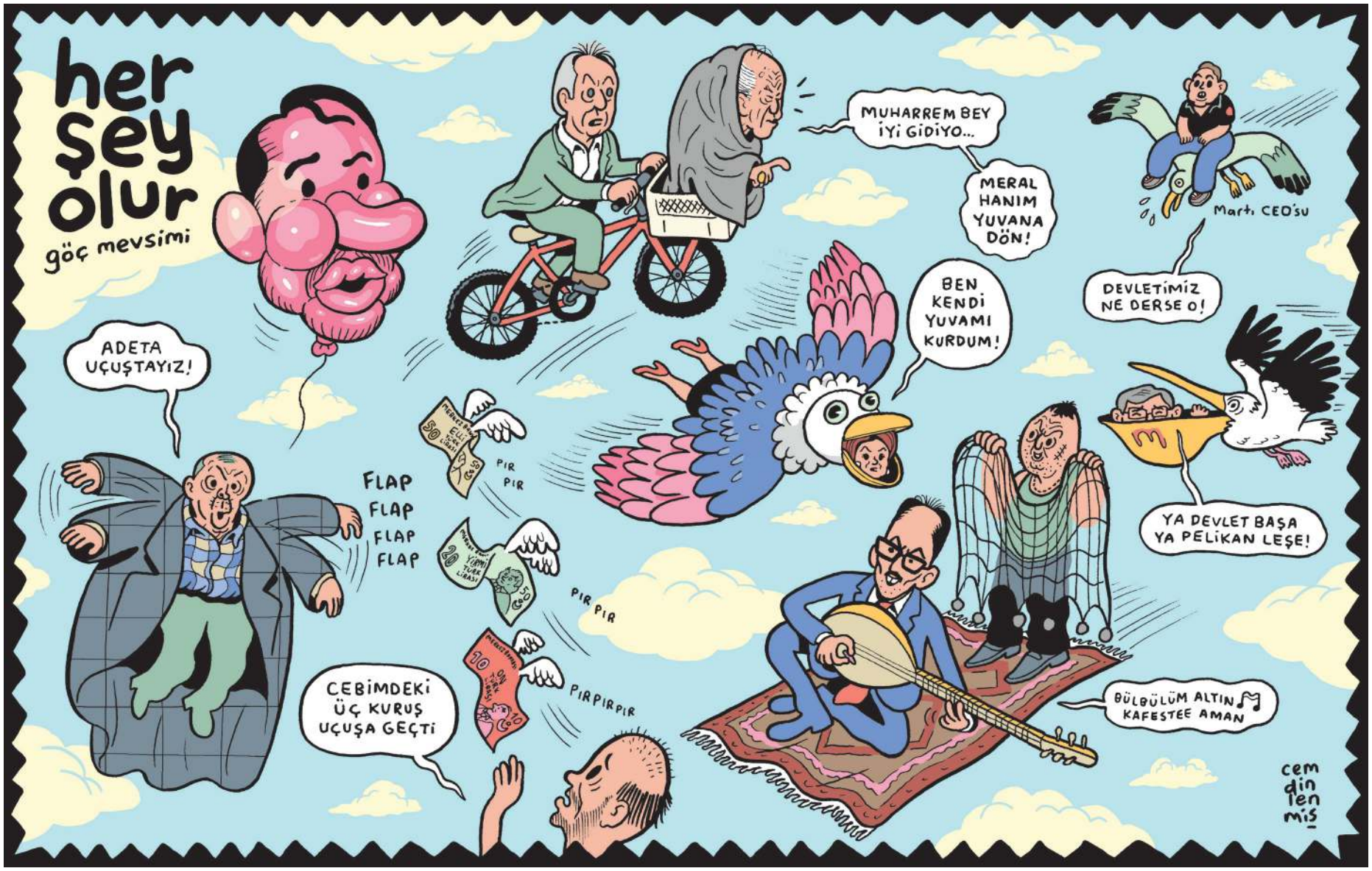
Forrest Gump'ın dansçı olup Prenses Diana ile dans etmesi, beslediği orangutanın yanlışlıkla Berlin Duvarı'nı yıkması gibi sahnelere sahip "Forrest Gump 2" projesi iyi ki rafa kaldırılalı **19 yıl olmuş.**

Erdoğan piyasadaki hareketliliğe karşı buzdolabı satışındaki artışı örnek gösterdi.

Doç. Dr. Sarp Üner, Ayasofya'nın ibadete açıldığı güne ilişkin, "basit bir bölme çarpmayla orada bin civarında hasta vardı, bu hastaların bulaştırma katsayısını da düşünürsek 2-3 bin kişiye hastalığı bulaştırdı." dedi.

Bireysel Emeklilik, Aktif Rasyo ve Eşek

Bireysel emeklilik diye bir denyoluk çıkardılar biliyorsunuz. Sanki SGK'dan emekli olduğumuzda bireysel değil topluca emekli oluyoruz, bir kişi emekli olunca herkes emekli olmuş sayılıyor gibi özel emekliliğe bireysel adını takmışlar.

Reklamcıların böyle denyolukları vardır, buna benzer bir de "bireysel kredi" var biliyorsunuz. Konut kredisiyle konut, otomobil kredisiyle otomobil alıyoruz adı üstünde ama bireysel kredi canımız nasıl isterse öyle harcayabileceğimiz bir kredi tipi. Peki diğerleri bireysel değil mi? Diğerleri kamusal krediler mi? Ne bileyim konut kredisi aldığımızda o toplumsal ya da kamusal bir kredi mi oluyor? Yoo o da bireysel, onda da biz ödüyoruz, bireysel kredi de biz ödüyoruz. E ne ulan o zaman bu? Ha ferdi kredi, ticari kredi anlarım, birini şahsına diğerini şirketine alırsın da sen bu ihtiyaç kredisi diyerek geçiştirebileceğin kredi kalemine bireysel dediğin zaman sanki diğer krediler bireysel değil de toplumsalmış, Ersin Karabulut konut kredisi aldığında toplum olarak ona kefil olmuşuz da, Ersin kredi taksidini ödeyemezse gelip parayı bizden alacaklarmış gibi oluyor. Ha ben Ersin'e kefil olurum, bence kesin öder ama şimdi kimse kusura bakmasın Yetkin'le Cihan Ceylan'a da kefil olamam ama arkadaş ya. Konut alacağım diye krediyi çeker gider biraya yatırırlar. O derece bir kapasiteleri var. Abartıyorum zannediyorsunuz biliyorum ama bu ikisi akşam barda buluştuğunda evi arayıp "Hayatım tamam, bizim gemi tatilinin parası çıktı, kayınçoyu da ara onların biletlerini de biz alırız," diyen barmen gördüm yahu.

Ha ne diyorduk? Bireysel Emeklilik. Şimdi bu halkın tasarruf oranını artırmak amacıyla dünyanın her yerinde uygulanan, devletlerin de destek verdiği bir para biriktirme biçimi. Niye? Kendi başımıza hisse senediydi emtia'ydı beceremeyiz, aktif rasyodan, munzam karşılıklardan anlamayız, panikler zarar ederiz, onun yerine alanında uzman bankacılar bu parayı alsın, bizim yerimize bir kısmını altına, bir kısmını repoya, bir kısmını da hisse senetlerine yatırsın, diye bireysel emeklilik fonlarına yatırıyoruz. Valla *"El elin eşeğini türkü söyleyerek ararmış,"* sözünün herkesin aklına bir mıh gibi kazındığı bir ülke için hayli iddialı bir yaklaşım ama yine de nesi bireysel yine tam anlayamadım.

Bu arada el de elin eşeğini türkü söyleyerek aramaz aslında. Yani söyler de içinden söyler. Hoca Nasreddin'in tek yaptığı herkesin bildiği bu sırrı açık etmekten ibarettir. Kaldı ki üstadımız Nasreddin'in diğer eşekli fıkralarını düşündüğümüzde, ben şahsen bir el olarak eşeğimi Nasreddin'in aramasını hiç istemem, bulunca ne yapacağı belli değil. Ha diğer eller de kaybolan eşeğimi içlerinden türkü söyleyerek arar, söyledikleri türkü de genelde *"oh ne güzel Barış'ın eşeği kayboldu, iyi ki benimki kaybolmadı, Barış'a bir eşek fark atmış oldum,"* gibilerinden bir şeydir. Yani tamam herkes öyle değildir mesela Cihan Ceylan'la Yetkin benim eşeği gerçekten bulmak için arar zira bilirler ki eşeği bulduklarında ödül olarak helalinden birer fıçı bira veririm; Ersin de samimi hislerle arar eşeğimi, hayvansever bir kişidir, istemez eşeğim sahipsiz dolansın, kurda kuşa yem olsun. Uğur zaten hiç aramaz, "Boşver dayıı, giden eşek olsun, çok da lâzımdı eşek, şehirde yaşayan adamsın," diye işi sulandırır. Alpay desen zaten "Oğlum senin eşeğin mi vardı ki?" demez, bisikletine atladığı gibi eşeğin peşine düşer, maksat Alpay'a bisiklete binme bahanesi çıksın. Selami hiç üşenmez atlar Tokat'a gidip kendi eşeğini alır getirir, buldum diye. Yiğit üşenir ama "Al hacı benim motoru kullan eşek bulunana kadar," diyecek kadar da yüce gönüllüdür. Düşünürsek dergide benim eşeğim kayboldu diye sevinecek tıynette kimse yok allaha şükür. Ama zaten onlar el sayılmaz. Ama mesela Altıntaş büfedeki çocuğa söylesem, o eldir neticede, o ciddi ciddi türkü söyleyerek arayabilir eşeğimi. Bak şimdi durduk yere uyuz oldum çocuğa. Allahtan eşeğim yok, eşeğin var mı derdin var abi.

Normal şartlar altında dünyanın dört bir yanında etkisi hissedilen ve Amerika'dan Almanya'ya her ülkede kaçınılmaz bir şekilde işsizlik oranının artmasına yol açan bir salgının, zaten kronik işsizlik sorunu olan ülkelerde de işsizliği artırması beklenir. Ama **Yeni Türkiye'de** işsizlik oranının enteresan bir şekilde düştüğünü görebilirsiniz. İşsizlik oranına sadece iş bulmaktan ümidini keserek artık iş bile aramayanlar dahil olmadığına göre görünen o işsizlik değil, gençlerin umutları gün be gün azalmaktadır.

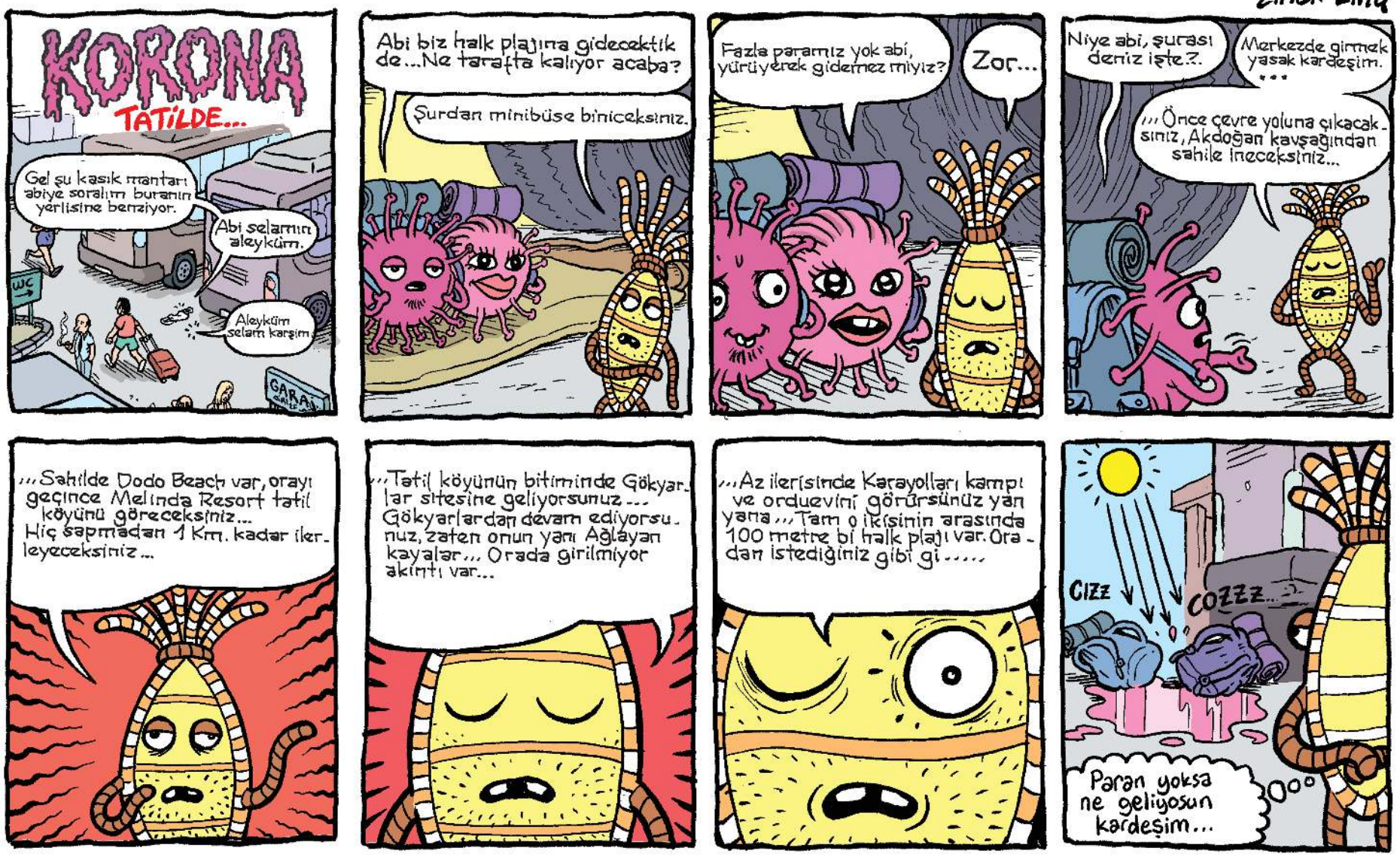
Normal şartlar altında gençlerin Kartal İmam Hatip Lisesi mezunu olmadıkları takdirde iş bulma umudunun olmadığı, para biriminin dünyanın bütün para birimlerine karşı değer kaybeden amerikan doları karşısında bile değer kaybettiği, halkın korkudan bankalara borçlanarak altın ve dövize yatırdığı bir ülkenin ekonomi yönetimi önüne şapkayı koyup nerede yanlış yaptığını düşünür. Ama **Yeni Türkiye** neyse ki tüm çekemeyenlere rağmen uçmakta, ekonomisi dosta güven düşmana kıskançlık ve korku vermektedir.

Normal şartlar altında yetkililerin ihmali, sorumsuzluğu ve iş bilmezliği yüzünden meydana gelen ve onlarca insanın hayatına mal olan, tren kazası, sel baskını, havai fişek patlaması gibi olaylardan sonra örneğin Lübnan gibi ülkelerde, yetkililer ve o yetkilileri atayan siyasetçiler istifa ederler. **Yeni Türkiye** bir Lübnan değildir.

Normal şartlar altında bir ülkede buzdolabı satışlarının artması beyaz eşya esnafını, satılan dolapların hiç olmazsa bir kısmı o ülkede üretiliyorsa beyaz eşya sanayiini mutlu eder ama tek başına bir ülkenin ekonomik durumunun göstergesi olmaz. Hele o ülkede her yıl yüzbinlerce insan evlenip yeni eve çıkıyorsa. **Yeni Türkiye'deyse** buzdolabı satışlarındaki artış her yıl resm-i geçit'le kutlanan, en yetkili ağızlardan bir kurtuluş müjdesi olarak sunulan enteresan bir fenomendir.

Normal şartlar altında eski ve başarısız politikacılardan çok çok sağa sola konuşmacı, göstermelik öğretim görevlisi, politikacı biraz kuntizse büyük şirketlere yönetim kurulu üyesi falan olur. **Yeni Türkiye'de** ise en başarısız politikacılar, daha üzerine tüy diktikleri bile kurumadan ülkenin kurtarıcısı sıfatıyla kırpılıp kırpılıp yıldız yapılmaya çalışılır.

cihan kılıç

-SON-

Mehmet Bey'in Yoğun Yaşadığı Bir Gün - Bölüm 3

Mehmet Bey kendisini yanaklarından öpen herkesi yanaklarından öptü. Çünkü kızların, damatların ve torunların bir kısmını öpüp "tamam ben sıkıldım bu yanak öpme işinden, geçelim içeri" demek bir seçenek değildi. İnsanları zar zor koridordan salona doğru gütmeyi başardı ama bu sefer de salon çarpışan araba pistine döndü. Momentumun kurbanıydılar, duramayanın esiriydiler. Ufak çocuklar duramadıkları için duvarlara, eşyalara ve insanlara çarpıyor, çarpanın peşinden annesi babası koşuyor, annneye babaya yer açmak için duran durduğu yerden kaçılıyor. Evler bu kadar hareket edilecek yerler değildir. Bunu anlamak için koridora bakmak yeterlidir. Evin hareketi ima eden tek birleşeni koridor daracıktır, tek kişiliktir. Koridordaki hareket zorunlu ve amaca yöneliktir. Diğer odalara yüklenen keyif ve amaç anlamlarından yoksundur. Odalar ise boş bile olsa insana çömelme, durma isteği verir. Balkon ise

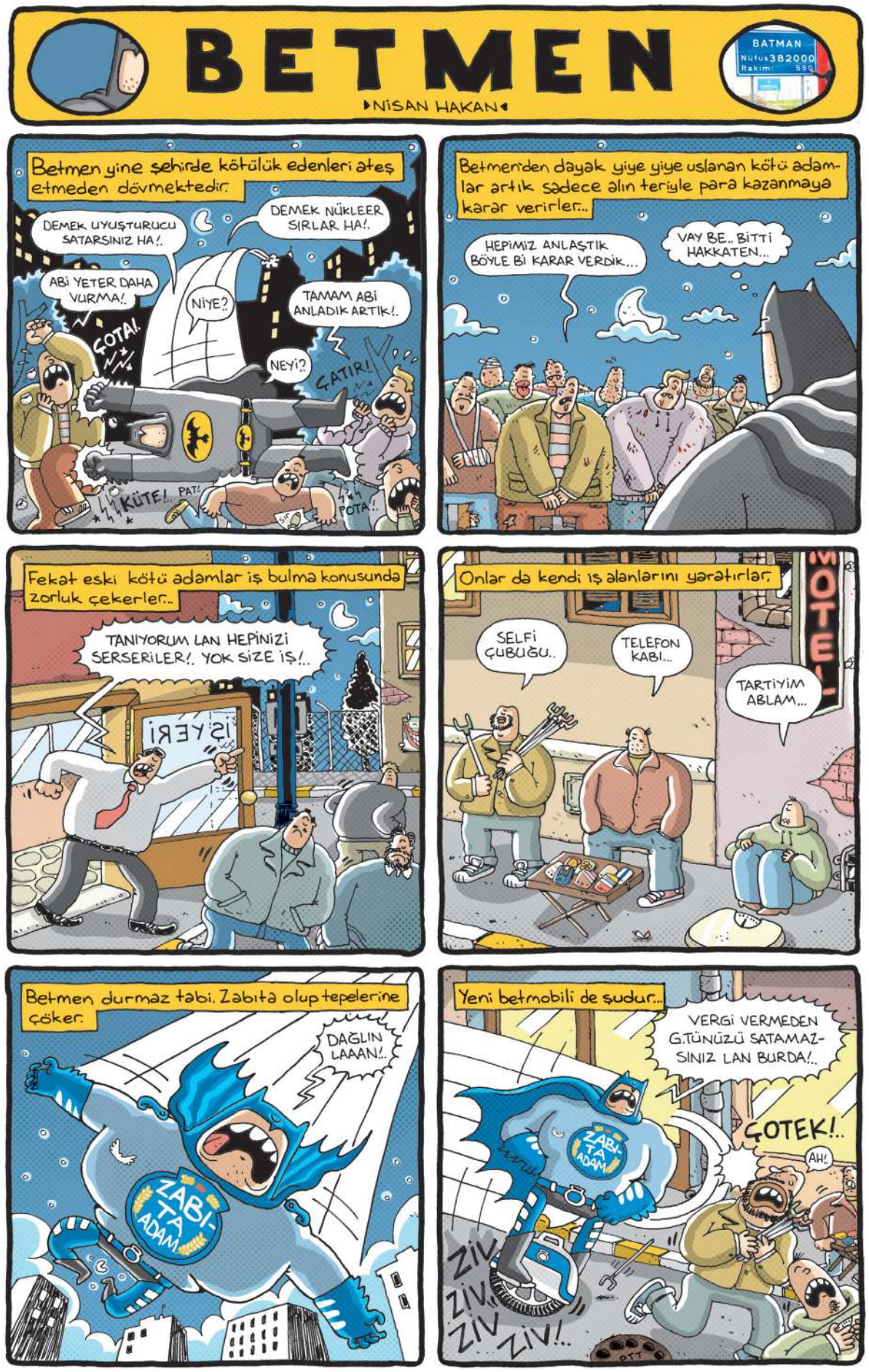

yarı açık bir odadır, kimse o konuda kendini kandırmasın. Mehmet Bey'in odaların anlambilimi üzerine güçlü fikirleri vardı.

Mehmet Bey'in özel günleri bu kadar sevmemesinin bir nedeni belki de bir hediyeyi nasıl kabul edeceğini bir türlü bilememesiydi. Pahalı hediyelere görkemli tepkiler verip daha mütevazi hediyelerin kafasını mı okşayacağız? Pahasına boyutuna bakmadan hepsine "bu hediye adeta benim için yaratılmış ve ruhumun derinliklerinde bana konuştuğunu elime aldığım an hissettim, teşekkür ederim, öncelikle beni hatırlayıp bu hediyeyi aldığınız, özellikle de bu nesneyle tanışmamıza vesile olduğunuz için..." mi diyeceğiz? Mehmet Bey çözümü bin yıllardır insanların insanlara sorduğu aynı soruyu hediye sahibine sormakta bulmuştu: Ne gerek vardı? Bunu tabi ki güler yüzle ve teşekkür eder anlamda söylüyordu. Ama bazen, gerçekten ne gerek vardı? Derebeyliği mi? Ne gerek vardı arkadaşlar? Benim adıma sertifikalanmış bir yıldız mı? İnternetten mi aldınız? Ne gerek vardı çocuklar? Çok beğendim, çok teşekkürler. Bu evde zaten bir tane yıldız var, o da biliyorsunuz benim... Şaka ediyorum. Benim yıldızım anneniz. Onun ışığıyla önümü görürüm, onun sıcaklığıyla yaşarım. Onun etrafında dönerken oluşur mevsimlerim. Ondan uzak olmak kışı getirir, onun yakınlığı yaz eder sahillerimi. Terlik mi? Ne gerek vardı çocuklar? Siz bu evin terlik dolabını gördünüz mü? Verem koğuşu gibi oldu terlik dolabı. Hadi dolabı görmediniz, her geldiğinizde farklı terlik giydiğinizi de mi fark etmediniz? Tabi ki bunları demezdi. Terlik diğer terliklerle aynı dolaba kaldırılacak, yıllarca karanlık ve serin ortamda mayalanmaya bırakılacak. İyi bir terlik en az iki yıl mayalandırılmalıdır, terlik ev terliği vasfını ancak iki yılın sonunda kazanır.

Bu ve benzeri sebeplerden ötürü Mehmet Bey kendisine torun eliyle iletilen hediye paketini açıp sanal gerçeklik gözlüğüyle karşılaştığında şu tepkiyi verebildi: Ne gerek vardı çocuklar, çok teşekkür ederim... Torunu tekrar öpmem gerekiyor mu? Bir anlık tereddüt torunun Mehmet Bey'in elinden sıyrılıp koridora doğru koşması için yeterli açıklığı sağlamış, sorun kendi kendini çözmüştü. Sanal gerçeklik mi? Bu evde tek bir gerçeklik var çocuklar, o da benim annenize karşı hissettiğim ateşli duygular. Şaka ediyorum. Sanal gerçekliği çok merak ediyordum. Bu gerçeklik benim için bakkaldan alınan yoğurda, apartman görevlisinin getirdiği aidat listesine dönmüştü bir süredir. Yeni bir gerçekliğe gerçekten çok ihtiyacım vardı. Ama şimdi bunları size anlatmakla uğraşana kadar öğlen yemeğine oturmuş oluruz. O yüzden, teşekkürler, ne gerek vardı?

HAYAT ENERJİMİ NASIL TÜKETTİM?

Beş yüz kilometre tek şoför direksiyon sallayıp geldiğim arkadaş yazlığının bana tahsis edilen odasında, deliksiz bir uykunun ardından güne geç başladım. Yattığım yerden uzanıp aldığım telefonumda bir whatsapp mesajı: "Abi Arapsuyu'na yakın bir mekana geçtik, bekliyoruz." "Arapsuyu." Demek dört gün sürecek tatilimiz boyunca kırk yıllık Arapsuyuluymuşuz gibi soğukkanlı bir şekilde sürekli zikredeceğimiz minik mahallemizin ismi bu. "Evet evet, Arapsuyu postanenin hemen önü." "Akşama Arapsuyu'ndan bir şey isteyen var mı?" Alıştım bile.

H.E. : %100

Yatağımdan kalkıyorum. Uyku iyi gelmiş, neşem de yerinde, enerjim Günaydın kanepe kardeş! Günaydın 37 ekran tüplü TV! Günaydın siyahi cazcı biblolar! Bugün güzel bir gün, benim için güzel bir şeyler çalın! ♪Doo bap d udi daaa ♪Yol yorgunu olmadıklarından erken kalkabilip plaja giden dostlarıma katılmaya hazırım. Ama önce kendime hızlıca bir kahve koyayım: Günaydın düşük-orta kalite kahve makinası! Kahve makinasını hazırlayıp tuşuna basıyorum ve yüzümü yıkamaya tuvalete giriyorum. Mutfağa geri döndüğümde makinanın haznesinin yerine tam oturmadığını, hazneden sızan suların yerleri ve tezgahı batırdığını fark ediyorum. Kahve işini iptal edeyim, gittiğim yerde içerim. Mayom tamam, plaj çantam tamam, anahtarı aldım: Haydi, doğru arabaya! Du ♪bap tıss♪ Arabanın kapısı saatlerdir güneş altında beklemekten çok fena ısınmış, kapıya dokunan elimi bir süre kullanamayabilirim, sorun değil; istikamet Arapsuyu!

H.E. : %75

Navigasyonum yolculuğumu tek başına yönetebilecek yetenekte değil, arada bir dönüş yapacağım sokağı, sokağın yanından geçerken söylemek gibi şeyler yapabiliyor. Bu ve benzeri durumların yaşanmaması için bana düşen görev gözümü açık, navigasyonumun yapay zekasını stresten uzak tutmak. Hedefimize sağlıklı bir şekilde ulaşacaksak bunu birlikte yapacağız. Telefon çalıyor, arayan Vural dayım. Vural dayım albay; 13 yaşında kendisine komutanım diye seslenmeyi bıraktığımdan beri aramız biraz açık. Çok arayıp sormazdı, hayırdır inşallah! "Alo dayı, nasılsın?" Bir iki saniye geç cevap veriyor, yine biraz bozuldu galiba. Vural dayım sesimi duymak istemiş, on dakika boyunca havadan sudan konuşuyoruz. "...oranın suyu nefistir, kumu pek kıymetlidir... aman dalgalara dikkat, şakası olmaz..." Birazdan dönüş yapacağım, navigasyonu yalnız bıraktım. "...Virüse dikkat ediyorsun değil mi? Aman diyeyim. *600 METRE SONRA ÇATALDAN SAĞA DÖNÜN.* Önlemlerini alıyor musun? "Efendim dayı duyamadım." "Virüse diyorum, Covid 19! Dikkat ediyor musun?" "Tabii dayıcığım hiç kimseye yaklaşmıyoruz zaten biz bizeyiz." "Güzel. Güzel... Tamam oğlum anne babaya çok selam, kendine iyi bak..." *DÖNÜŞ İÇİN HAFİFÇE SAĞA YANAŞIN.*

H.E. : %50

Bir gözüm yolda, bir gözüm navigasyonda. Bir Facebook iletisi: Efe Tuncay Soğanlı'nın doğum günü! Çalsın davullar, şu an ilgilenemem. Vural dayım tekrar arıyor. "Heh. Alouv. Alouv." *SAĞA DÖNÜN.* "Dayı?" *SAĞA DÖNÜN!* "Yanlışlık oldu. Tamam. Selamlar." Yanlışlıkla aramış, dönüşü kaçırdık Teşekkürler komutanım! *ROTA YENİDEN HESAPLANIYO-* telefonumun şarjı bitti.

H.E. : %25

Arabamı park ettim. Ağzımda maskeyle sırasıyla konuşlanmış mekanların arasında dostlarımı aramaya başlıyorum. Burada bir yerde olmalılar. "Buyurun beyefendi?" "Arkadaşlarıma bakmıştım." "Tabii, hemen bir ateş ölçelim." Yolumun geçtiği her mekanda toplamda üç defa ateşimi ölçtürdüm, değerlerim fena değil ama sabrım tükendi. Durup sakin bir şekilde telefonumu şarj edeceğim, dostlarıma ulaşacağım. "Pardon, android şarj aletiniz var mı acaba arkadaşlarıma ulaşm-" "Tabii hemen bir ateşinizi ölçelim."

Şimdi beynim ateş ölçerin sinyalleriyle delik deşik, telefonumun şarj olmasını bekliyorum. Elektriğini kullandığım mekanda çalan Türkçe popla yan mekanın Türkçe popu karışıyor. İki kötü müzik birleşip, tesadüf de olsa güzel bir sonuç oluşturabilir mi? Bilmiyorum, bu defa olmadığı kesin. Telefonum şarj oluyor ama dostlarım telefonlarına cevap vermiyorlar. Olduğum yerde mutlu değilim. Siyahi cazcı bibloların yanında olmak istiyorum, ya da suya girmek. Su sinek yaralarım gibi yorgunluğumu da tedavi edecek, su bana iyi gelecek.

H.E. :%5

Eşyalarımı kiraladığım şezlonga bıraktım. Ağır adımlarla denize doğru yürüyorum, su bilek hizama geldi ve durdum. İşte huzur. Şairin de söylediği gibi: "Geç olsun da güç olmasın, sen yanımd- Denizdeki yabancı maddeleri hışımla temizleyen amcanı kıyıya fırlattığı tahta göbeğime isabet etti. Özrünü kabul edip denizden çıkıyorum. Sıfırlanan enerjimi toplamak için biraz şezlonguma yatayım.

CEM GÜVENTÜRK

Cahil Şov

Cahillik çok güzel ya. Memleket olarak mağaramıza geri dönmemiz gerek neredeyse... Caholar şimdi de renklere saldırdı. Ya zaten saldırıyordu bu caho tayfa çok daha önce de. Ama artık iyice coştular gittiler...

Yüzlerce yıldır neredeyse psikolojimiz şu üçgen şeklinde. Orada burada da görmüşsünüzdür. En büyük korkularımız nedense sürekli şu şekilde.
1. Anam bacım hayat insanı olacak.
2. Eşcinsel olacağım
3. Memleketi gavurlar işgal edecek...

Gerçekten de durumun özeti bu. Adamlar binalara kızıp 'Bu renkler bizi eşcinsel yapacak' diyor... Adamlar çocuklar için boyama kitaplarına ayarlanıp 'Evlatlarımızı uzun vadede eşcinsel yapacak' diyebiliyor. Adamlar neredeyse Dark Side Of The Moon albümüne 'Bizi hemcinsel yabacak' diyecek. Neredeyse gökkuşağına 'Ya renk veriyor, bizi o biçim cinsel yapacak' diye korkuyor...

Ya adamlar o kadar cahil ki, yani o kadar cahil ki. Cahilliğin de bir seviyesi olmalı ama bizde yok. Bütün cahillerimiz en sefil seviye. Neredeyse gök gürültüsünden korkan, yıldırımdan ürken mağara tayfa gibi. O kadar cahil ki renkten korkuyor. O kadar cahil ki ve o kadar kendini bilmiyor ki eşcinsel olmaktan korkuyor.

Ha sorunca da 'Din yasaklıyor' diyor. Ya yıl 2020 olmuş cahil! Bilim kurgu filmlerdeki, öykülerdeki tarihlerden bile ilerideyiz. Aman eşcinsel olmayayım. Aman anam kız kardeşim hayat bireyi olmasın aman memleketimizi gavurlar işgal etmesin...

Size kötü bir haberim var. Memleketi gavurlar çoktan ele geçirdi. Hem de işin daha güzel senin desteklediğin cahillik partisi parsel parsel sattı son bilmem kaç yılda memleketi. Nasıl mı sattı? Dağlarını, yer altı kaynaklarını yabancılara sattı, memleketin kendi tohumunu bile yasakladı. İsrail'in tohumuna muhtaç kaldık. Yerli tohum kullanmak yasak... Al nükleer santral işini Ruslara verdik. Hem de Rosatom adlı, Çernobil deneyimli nefis bir tayfa... Ha eğer gavur demek istemiyorsan şimdi de Kanal İstanbul adı verilen cahil proje var ya. İşte o caho projenin gerçekleşeceği yerdeki arsaları da Katar'a sattık. Ha mesela vahşi hayvanlarımız var, ormanlarda, dağlarda yaşayan. Nesli tükenmek üzere olan. Onları da avlasınlar diye yabancı bürokratlara sattık. Gelin hayvanlarımızı, geyiklerimizi, başka hiçbir yerde bulunmayan dünyanın tüm güzelliklerini öldürün. Gelin bize para verin... Lan para karşılığı memleket satılıyor. Sen daha renklerden kork cahil.

Sen daha renklerden kork güzel kardeşim. Sen daha yeşilden kork, sen daha kibarlıktan, insan gibi yaşamaktan, medeni bir hayattan kork. Çünkü cahilsin, mağarasın. Kusura bakma elinde ayfon olunca cahilliğin azalmıyor. Cahillik bir bakış açısızlığı. Bir ne yapacağını bilmemek... Cahillik modası geçmeyen bir ilkellik sonuçta. Her memleketin cahilliği farklı tabii. Amerika'da Korona partisi verdiler mesela. Çünkü cahiller korona yok diyor. Partide kim ilk önce hasta olursa ona para veriyorlar... Cahil işte...

Ya biliyorsunuz zaten de biraz daha anlatayım. Cahil ne yapar? İş bilmez, yordam bilmez. Gerekirse bankaların başına güleşçi geçirir. Çünkü cahil ne yapacağını, nasıl yapacağını bilmez. Cahil kadın erkek eşitliğini savunamaz çünkü cahil kadından da korkar. Cahil tarih de sevmez. Zaten tarihi anlayacak kadar kafası çalışmaz. Kafası basmaz. Cahil hep kendi yamuk yumuk hatırladığı kendi tarihini arar. Bir yandan da şizofren gibidir cahil. Kendi gerçekliğinde cahil cahil takılır. Cahil haliyle teknolojiye, bilime, insanlığa dair çoğu değere de uzaktır. Bilmediği için de sürekli bunlardan korkar cahil. En eski mağara ataları bile bunlardan daha ilerici oysa ki. Mağara adamı da cahildir ama imkanı olmadığından. Mağara adamının zamanında bilgi yoktu. Bizim cahiller ise bambaşka. Bilgi içinde yüzüyor, ama hiçbir şeyi görmek, okumak, bilmek, anlamak istemiyor. İşte bizim cahiller de bu şekil.

"kendimi durdurucak değilim"

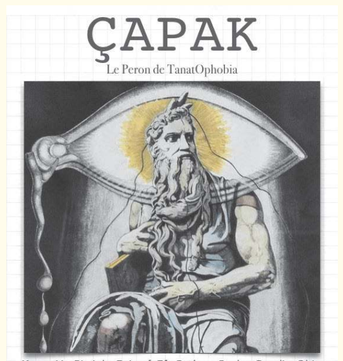
Fırat Budacı

DOKSANLI YILLARDA FANZİN EDEBİYAT -II-

Geçen haftanın özeti: Çapak, doksanlı yılların fanzin dergiciliğinde en nadide yayınlardan biridir. O yıllarda, fanzin şairler çapraz çantalarını bir mavzer gibi kuşanıp intiharlara gidip gelmekte, Baudelaire'den Rimbaud'a, Descartes'ten Spinoza'ya yol kat edip şiirlerini Yılmaz Fotokopi'de bastırmaktaydılar. İşte böylesine ilginç günlerde, Çapak'ın kurucusu Kenan ve yoğun imgesel şiirler yazan Havva birbirlerine aşık olurlar. İmgeli, simgeli, göndermeli bir aşktır bu. Şiirler art arda patlatılırken, Havva'nın isminden attığı "v" harfini Kenan alır. Hava ve Kenan V.'nin bu destansı aşkı sayesinde, Çapak sayıları ithaf ve göndermeli şiirlerle dolup taşar. Bu şiirlerden en akılda kalanı, "Ateş", "Su", "Toprak", "Ve Hava" ara başlıklarını taşıyan "4 Element" isimli uzun bir şiirdir. Fakat ne yazık ki, Çapak'ın 6. sayısı çıkmadan hemen önce, Hava'nın S.A. isimli başka bir şaire aşık olmasıyla bu ilişki biter. Kenan, üniversite bittikten kısa bir süre sonra Dilek Çelebi ile evlenir. Dilek, isminden harf atmak şöyle dursun, derhal kocasının soyismini almaya hevesli, edebiyatla ilişkisi "çok satanlar" ve "yeni çıkanlar" düzeyinde olan geleneksel bir kadındır. Birazdan okuyacağınız olaylar, Dilek Çelebi Topaz'ın hamileliği ve Kenan'ın yeniden Hava'yı düşünmeye başladığı günlerde geçmektedir.

"Ya bu Toprak nerden çıktı? Hadi onu anladım da, Ateş ne Kenan? Allahaşkına Ateş ne?" diye bağırdı Dilek Çelebi Topaz. Doğacak evlatları kız olursa "Su" ismine ses çıkarmayan Dilek, kocasının erkek ihtimali için önerdiği "Ateş" ya da "Toprak" isimlerine şiddetle karşı çıkıyordu. Son zamanlarda Hava'yı aklından çıkaramayan Kenan, çocuğun cinsiyeti ne olursa olsun, isim konusunda 4 elementten birinde ısrar ediyordu. 17. haftada çocuğun erkek olduğu ortaya çıkınca, Topaz ailesinde sorunlar daha da büyüdü. Evin içinden her gün "Ateş" sesleri yükselmeye başlamıştı. Kenan, asıl sorununu anlatamadığından, ortaya sürdüğü görünen problem yüzünden "Kocam manyak çıktı!" damgası yemekten kurtulamıyordu. Hamileliğin 18. haftasında yaşanan büyük kavganın finalinde Kenan'ın gözlerini belerterek, "Çapak olsun o zaman, nasıl beğendin mi Çapak'ı?" diye bağırmasına, Dilek ağlama kriziyle karşılık verince işin rengi biraz değişti. Ağlamayla sonlanan her kavgada olduğu gibi, taraflar arasında gözle görünür bir yumuşama ve empati kurma isteği baş gösterdi. Kenan, Dilek'e geçmişini özlediğinden (Hava'yı karıştırmadan), şimdiki hayatının boğuculuğundan falan bahsetti. Dilek, kocasının 'manyak' değil 'dertli' olduğunu anlayınca biraz rahatladı.Hamileliğin 3. ayına kadar isim konusunu konuşmadılar. 4. ayın başlarında Kenan, Dilek'in hiç hoşlanmayacağı, ama karşı da çıkamayacağı bir isim önerisiyle çıka geldi: "Halil." Babaanne Elif Topaz, geçen sene vefat eden kocası Halil Topaz'ın isminin yaşatılacağı haberini alınca çok sevindi. Dilek, dededen gelen eski isimlere ses çıkaramayan, ama içte içe sinirlenen kadınların taktiğine başvurarak ikinci bir isim koymayı teklif etti. Bu ikinci ismin, birinciyi unutturacak kadar sert ve modern olması gerekiyordu. Kenan, çok hoşlanmasa da bu ismi kabul etti. Böylelikle 2004 yılının Mart ayında yaklaşık 3 kiloluk "Halil Berk" dünyaya geldi. Kenan V'nin isim dünyası uzamaya devam ediyordu.

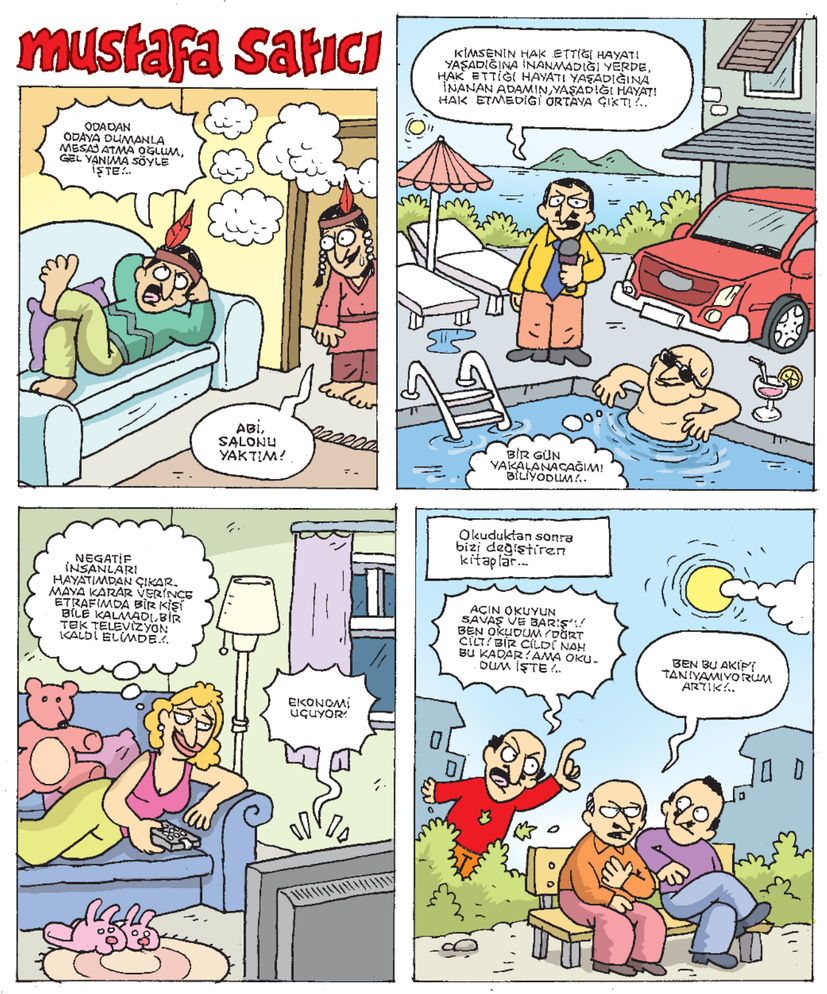
Kenan V. - Bir Aşka Epigraf, Efe Budacı - Bunları Geçelim Olric, Sertaç İmrahor - Kuvve'den Fiil'e, Fisun Y. - Buradayım Olric, Cem Narlı - Kaptan 5-6-7-8-9, Süreyyya Ceylan - Fiyakalı Vatka, Uğur Baştuji - Göz Döndü

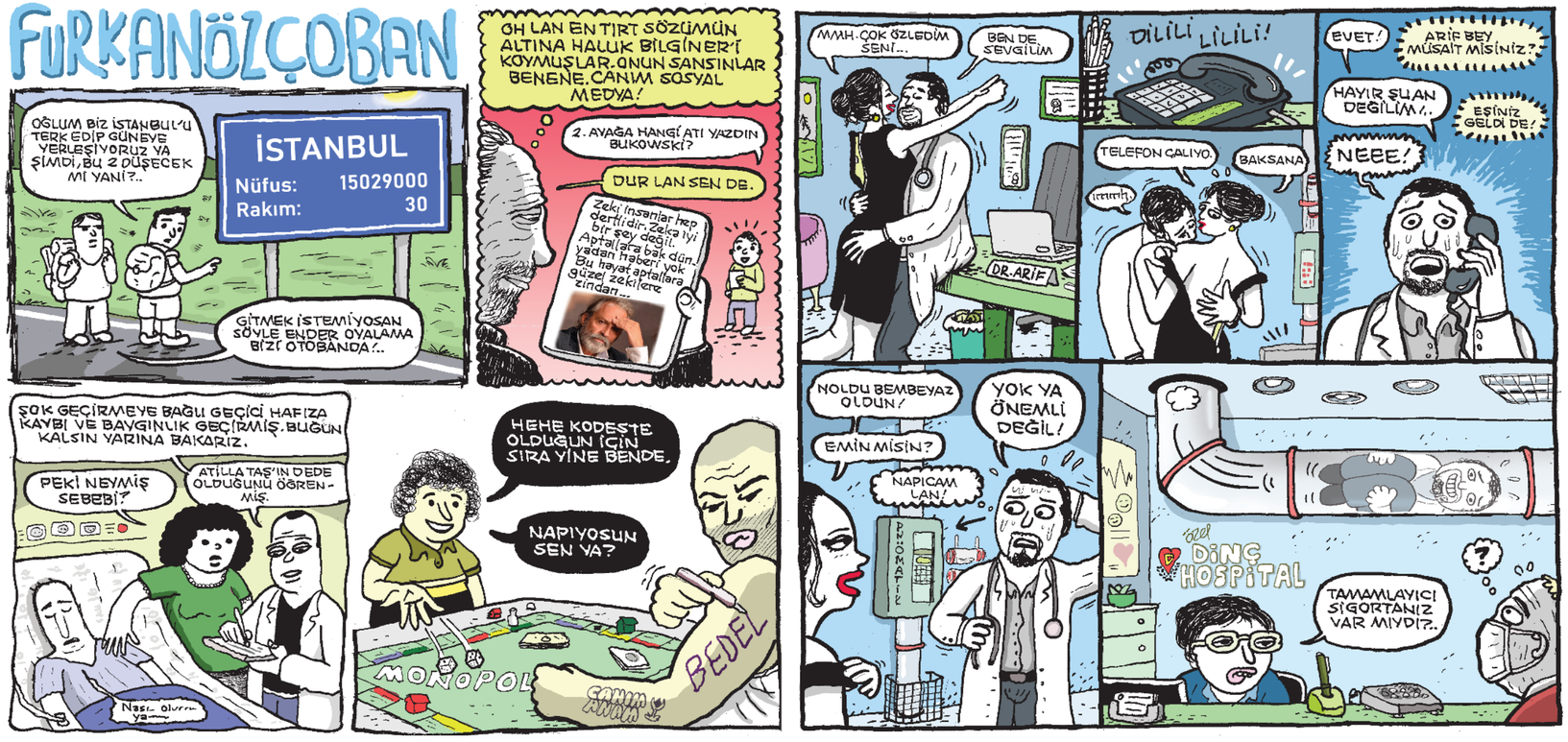
Dilek Çelebi Topaz, Halil Berk'in doğumuyla birlikte zaten anaçlık için yaratılmış ruhunu tamamen oğluna adadı. Karısının annelik rolüyle birlikte bir tür azizeye dönüşmesi, Kenan Topaz için ev içindeki bütün kapıların (hafif aralık kalmış cinsellik kapısı dahil) kapanması anlamına geliyordu. Böylelikle, kocalık rolünden sonra babalık rolüne de pek giremeyen Kenan kendi dünyasına kapandı. Evliliklerinin başında büyük umutlarla döşediği, sonradan dizaynına çamaşır askılığı ve eliptik bisiklet ilave edilen "çalışma odası"nda saatlerce oturuyor, şiir yazmaya çalışıyor, ama bir türlü beceremiyordu. Tansık, bungun, lapina, laterna, istavroz, tamahkar, kent, yontu, yortu, göçebe, firavun, ikarus, isa gibi kelimeleri kullanmaya çalışıyor, fakat ne yazık ki takır tukur dizeler ve bütüne bakıldığında anlamsız metinler üretmekten öteye gidemiyordu. Halil Berk'i unutmuş gibiydi. Eliptik bisikletin yanındaki masada saatlerce oturuyor, kendi kendine, "Nasıl yazıyordum lan ben, nasıl?" diye sorarak sürekli eski yazdıklarına bakıyordu. Bu manasız seanslardan birinde, Çapak'ın üçüncü sayısında, Havva'nın attığı "v" harfini aldığını deklare ettiği şiire rastladı:

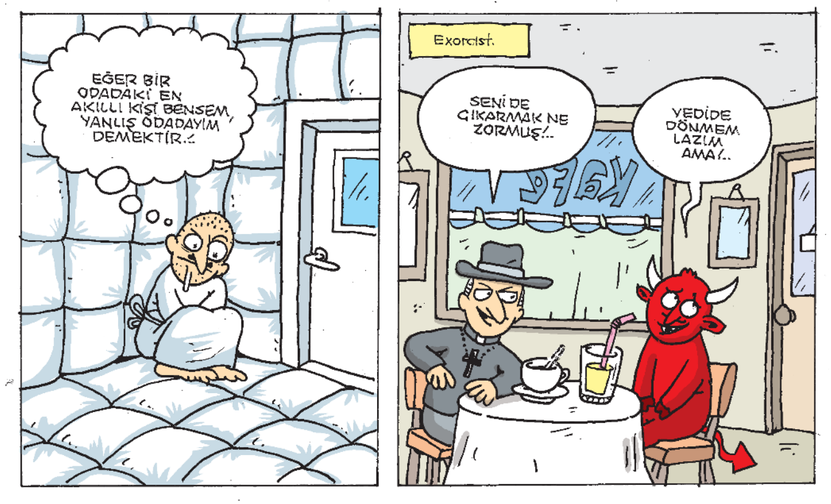
Alıyorum tam kalbinden bir bumerang gibi fırlattığın V'ni
Ah Kral Minos! Ezbere biliyorum göçmen kuşların şeklini
Kenan diyarlarından bir kabileye sunuyorum kendi ismimi
Şunu bil ki sevgilim, adın kutsal emanetimdir
Bundan böyle attığın her adım benimdir
Rastladığın bütün "V" ler ters dönmüş evimdir

Kenan V., Dilek Çelebi Topaz'ın, "Kenan napıyosun sen burda? İki saattir Berk'in gazını çıkarmaya çalışıyorum, hiç mi duymuyorsun yani, pes!" diyen sesiyle irkildiğinde neredeyse ağlamak üzereydi. Gazlı bir çocuktu Halil Berk. Saat sabaha karşı üçtü. Geceye ve sabaha en yakın vakit. Şiire en çok yakışan bu saatlerde şairler ve Halil Berk uyumuyordu. Kenan Topaz, Halil Berk'in gazını çıkarmaya çalışırken hâlâ Hava'yı düşünüyordu. Saat 4 civarı tatlı tatlı osurup rahatlayan Halil'i yatak odalarındaki beşiğe yatırdıktan sonra bir süre uyuyan karısını izledi. Hayatını ailesine adamış Dilek Çelebi Topaz, kocasının saklı dünyasından habersiz bütün masumiyetiyle yarına hazırlanıyordu. Dün, bugün ve yarın onun için aynı ritüelleri yaşacağı standart bir annelik rolünden ibaretti. Bütün bedeni şefkatle doldu Kenan Topaz'ın. "Napıyorum lan ben? Hava da neymiş? Acaba hangi "v" sini aldım Havva'nın, yanlış "v"yi almış olmiyim am.na koyim?" diye düşünüp güldü.

Şairler için alternatif son: *Kenan Topaz, Halil Berk'in gazını çıkarmaya çalışırken hâlâ Hava'yı düşünüyordu. Saat 4 civarı tatlı tatlı osurup rahatlayan Halil'i yatak odalarındaki beşiğe yatırdıktan sonra bir süre uyuyan karısını izledi. Hayatını ailesine adamış Dilek Çelebi Topaz, kocasının saklı dünyasından habersiz bütün masumiyetiyle yarına hazırlanıyordu. Dün, bugün ve yarın onun için aynı ritüelleri yaşacağı standart bir annelik rolünden ibaretti. Bütün bedeni şefkatle doldu Kenan Topaz'ın. "Napıyorum lan ben? Hava da neymiş? Acaba hangi "v" sini aldım Havva'nın, yanlış "v"yi almış olmiyim am.na koyim?" diye düşünüp güldü. Hava'nın şimdilerde ne yaptığını merak ediyordu. Kısa bir uğraşın ardından İnstagram'da açık profile ulaştığında gözlerine inanamadı: Havva Çalık Yılmaz. Demek evlenmişti; evlenince "v"sini geri almıştı, üstelik ülkenin en standart soyisimlerinden "Yılmaz"ı da yanına katmıştı. Ve üstelik kucağına bir de çocuk almıştı: Kenan Can Yılmaz. Halil Berk Topaz'la aynı yaşlarda bir tosuncuk! Kenan Topaz'ın isim dünyası uzadıkça uzuyordu.*

Yol Üstü İnsanları

Üç şehirlik turnemizin son ayağı olan İzmir'e gidiyoruz. Turne başlamadan önce bütün biletlerin satıldığı şehirlere Rockstar gibi girmeyi, biralara boğulmayı, gece sonunda tanımadığım insanlarla yakın temaslarda bulunmayı umuyordum. Ama önceki iki şehirde sahne öncemi Beypazarı soda ve çubuk krakerle değerlendirip sahne sonrası bana neşeyle bakan yüzlere "Ben eve geçeceğim uyumam gerekiyor" demek zorunda kaldım. Her şehirden dostlarım olacak, şehrin ruhunu hissedeceğim, ritmini tutacağım derken halihazırda o şehirde olan arkadaşlarımla bile vakit geçiremedim. Evde yattım. Halbuki bu bir başlangıç olacaktı, her seferinde turne kapsamı genişleyecek, yurdun dört bir yanında çıkılmadık sahne bırakmayacak, Kadıköylüleri eylemek için hazırladığım astroloji şakalarının yerini Anadolu insanının sorunları alacaktı. 60'lı yılların idealist tiyatrocuları gibi ateşliydim. O ateşi sürdürmek için gerekli şartlara sahip olduğumu düşünüyordum. Sanatın toplum için olduğuna canı gönülden inanıyor, üretme ve paylaşma isteğiyle dolup taşıyordum. Ama o idealist tiyatrocu bayrağını yurdun dört bir yanında dalgalandırabilmek için sizi yolun tutmaması da gerekiyormuş. Bu halkı peşinden sürüklemeyi düşleyen bir siyasetçi için de gerekli şartlardan birisi. İyi bir hatip olmak, politikanın kirli ortamında yok olmamak, cesur ve vizyoner olmak hepsi tamam diyelim. Ama yol sizi tutuyorsa, bazen günde iki tane olan Anadolu'daki mitinglerde halkı coşturmak mümkün değil. Belki asrın lideri olabilecek insanlar şu an otoyol kenarlarında siyah torbalarla fısıldaşıyor.

Araba kullanmayı bilmediğim için ikili turnenin diğer ortağı Akın şoför ben ise *co-pilot* konumundayım. Co-pilot lafı geçince hemen ralliler anıldı. Böyle acele nostaljilerde hep olduğu gibi toz toprak içinde geçen, izlerken bir bok anlaşılmayan rallileri olduğundan daha heyecanlı ve güzel hatırladık. Şoför bir ara spor izleyicilerine sinirlenip "Niye kimse izlemiyor rallileri onun yerine 0-0 biten sik gibi maçları izliyorlar," diye yükseldi. Futbol seyircisi de olsa toplumun böyle aşağılanmasına göz yumamam ama öte yandan co-pilot olarak şoförü eylemem gerektiğine dair evrensel bir görgü kuralı var. Ara yol bulmaya niyetlenip rallilerde araba ön planda olduğu, insan faktörü önemsiz olduğu için seyircinin birinin tarafını tutması, onunla duygusal bağ kurması ve o rekabeti hissetmesinin zor olduğunu söyledim. Argümanımı sesli duyunca daha da ikna edici geldi, "Devasa makineler için sevinip üzülecek mi insanlar?" diye ekledim. "Ben bununla alakası olduğunu düşünmüyorum tamamen zevksizliği milletin," dedi. Sırf ehliyet kursuna gitti diye bu lafları alttan almamın gerekmesi üzücü. "Yok abi tamamen o sebeple, mesela Survivor'ı düşün. Oradaki yarışmalar eften püften ama özdeşleşebilecekleri, sinirlenebilecekleri insanlar var," diyerek ortak düşman Acun'a doğru yönlendirmeye çalıştım muhabbeti. Tanımadığım insanların estetik tercihlerini savunmaya çalışırken sapağı kaçırmışız. Yol işi bendeydi, şoförün yüzü düştü.

Yol altı üstü 25 dakika uzadı diye arabada yas havası var. Hiçbir yaptığım işe yaramıyor. Benzinlikteki marketten sandviç aldım, bayat çıktı. Şoförümüzün bitmek bilmeyen öfkesi önce ralli izlemeyen "cahil" halktan yolu kaçıran bana, şimdi de bayat sandviçe yöneldi. Yol üstü bir marketten alınmış paket sandviç ürünler taze olursa haber değeri vardır. Ama kötüyse yoluna devam edersin. O sandviçe daha fazla vakit ayırmamak gerekir, ilgi çekmek için böyle yapıyorlar zaten. Yol üstü marketi olarak adından ancak böyle söz ettirebilirsin. Yarı-evliya telkinlerim pek bir işe yaramadı. Şoförü neşelendirmek için İzmirli rapçilerin albümlerini açmaya başladım. Ankara ve Antalya'ya giderken de öyle yapmıştım. Yepyeni silah modelleri, arka arkaya söylenmesi nedense fonetik açıdan tatmin eden lüks markalar, avantajları ve dezavantajlarıyla yeraltı dünyası ve rap sanatçılarının tempolu ilişkileri hakkında birçok ufuk açıcı bilgi öğrendik. "Eskiden pop dinlerlerdi, şimdi rap'e düştüler. Resmen müzikal hiçbir şeyi sevmiyorlar, sadece ritim ve sözler." Ben bu tuzağı biliyorum. Halkı savunayım diye bağıracağım o da bana sapağı nasıl kaçırdığımı, co-pilot bile olamadığımı hatırlatacak. Konuyu değiştirmeye çalışıp rapçilerin birbirleriyle atışmalarından bahsettim. Belki bu şarkılar yüzlerce yıl dinlenmeye devam edecek ama sen şarkıyı bugün kavga ettiğin adamların adlarıyla dolduruyorsun. Lenin'in bazı kitaplarında da bu oluyor, Lenin "Devrim nasıl yapılır?" tarzı kritik bilgiler verirken birden (adı tarihe geçmediği için tanımadığım) Rus bir adama sayfalarca sallamaya başlıyor. Şimdi o adam ne demiş onu da bilmiyoruz. Türkçe Rap'te devrim yapan Khontkar'ın şarkıları ileride dinlendiğinde de böyle anlamsız öfke boşlukları olacak. İlgi uyandırmadı. Yine olumsuz bir noktadan yaklaştı, "Onlar da gösteri insanı biz de gösteri insanıyız. Onların yaşadığı hayata bak bir de bizimkine." Bu sefer Anadolu insanı yerine bana salladığı için savunma yapmama gerek kalmadı.

Pencereden dışarı baktığımda yol üstü insanlarını görüyorum. Yol üstündeki apartmanlarda yaşayıp, yol üstü restoranlarında çalışıyorlar. Açıkçası başka bir şey gözlemleyemiyorum ama içerideki toksik sohbete dahil olmamak için yola dalmışım gibi yapmaya devam ettim. Şu an yerimde Hasan Ali Toptaş olsa muhtemelen co-pilotluğu benden iyi yapar, üstüne de "Yol Üstü İnsanları" hakkında detaycı bir öykü yazardı. Ama kimileri söz, kimileri eylem insanıdır. Arabanın camını açıp "Bu kadarsınız işte hepiniz yol üstü insanlarısınız," diye bağırdım lokantalara doğru. İşe yaradı, Akın neşelendi, "Nasıl korktu teyze?" Maalesef insanımız kabalığa gülüyor.

ÖZER AYDOĞAN

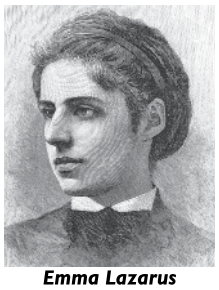

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Bak! Süzülüyor yuvarlak yanaklı ay, yükseklerde/ Parıltılı ağustos gökyüzünde/ Komşu yıldızları söndüre söndüre"

Emma Lazarus

Emma Lazarus 1849-1887

Hesapta üstüste iki gün yağmur yağacaktı. Gök gürültülü, sağanaklı. O çeşidinden.(en sevdiğim) Öyle yazıyordu. O simsiyah, minik bir bulut arasından çıkan zigzaklı, kırık kırık kırmızı bir şimşek şeklinde çizilmiş hava durumu ikonu iki tane, (düşen iri, dev damlalar) heyecanlanmıştım. (beş günlük hava raporu Mynet) Olmadı. Olmadığı gibi; olmayışından zuhur eden, iyice abartılı, ilave nem. O oldu. Eski Mısır'da,--çok eski, antik --"Nem" tanrısı(tanrıça) vardı: (eh oraya da yakışır yani; Kahire'nin, Nil'İn, o nemi)Tefnut, nem, çiğ yağmur işleri. O işlere bakardı. (Tefnut? Orada mısın?) Olacak gibi olup da olamayan (bulutlandı, ortalık karardı, rüzgâr çıktı, bütün ön belirtiler, hepsi tam) yağmurun bir diğer hediyesi de; evlere dolan aşırı sinirli çeşit çeşit sinekler. Hele biri, hele biri… Epeydir (bayaa bi epey, on yıllardır) rastlamadığım çıldırtıcı bir küçük sinek; klasik bildiğimiz kara sineğin üçte biri boyunda. Ağzına, dudağının kenarına, burnunun deliğine, alnına, göz kapağının ucuna, en kritik seçmece noktalara, kaşındırıcı,(ısırıyor mu da hafiften ?) illet konuşlarla konup konup kalkıyor. Kısa kısa inip kalkışlar, mütemadiyen. Hiçbir şekilde hızına yetişemiyorsun,.. Çok riskli gibi konuşlar hem; hemen orada, eline konuyor. Diğer elinin yanı başına… Hızlı davransan… Aslında risk sıfır tabii o çok iyi biliyor; hızına yetişmen imkânsız. (seni yavaş, hantal, beceriksiz, ebleh bir dev olarak görüyor, değerlendiriyor) Aşırı hızlı ve zeki. Şeytani bir zekâ sanki. Sen çıldırdıkça o (bir tür zevk mi alıyor) arttırıyor. Daha sık. Aralıksız. (Nemrut muamelesi? Bihak yere yanlışlıkla, benzetip bir başkasını vuranlar oluyor--) Sivrisineğin yerine oynuyor. Bence olabilir. Yakışır. Çok başarılı. Hem bu gündüz gözüyle çalışıyor. Evrim mi geçirmiş ne yapmış, bu kadar hızlı değillerdi... Öyle hatırlıyorum…

"Yağmurlu Gün Boston" Childe Hassam 1859-1935

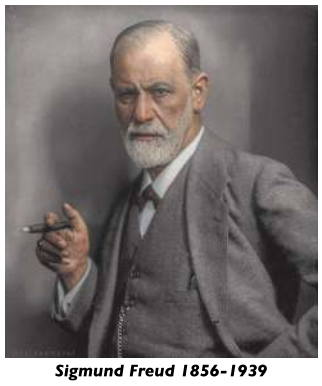
Yağmur işi olmayınca; her çeşit yağmur sesi, görüntüsü olan videolar var youtube'da. (her çeşidi, şimşekli, fırtınalı, ıssız ormana yağanı, dağ başına, dalgalı denize.., sekiz saat, on saat süreni) Onlardan birini açtım gece, perdeleri kapatıp. Kitap okudum. Oldu. Bir zaman sonra sahiden yağmur yağıyormuş gibi bir duygu oluşuyor. Onunla ilgili dikkatin dağılınca, unutunca videoyu. (yağmur'un çeşitli halleri için yüz ayrı ad/kelime'ye sahip belde? Lisanında yani…var mı acaba? sık sık gidip gidip gelmek isterdim en azından oraya, varsa--İrlanda dilinde kaç tane acaba?--) Bilmiyorum uyurken hiç yağdı mı ama aylardır yağmur yüzü görmedim. (işte o youtube videolarına, o yüzden... --"Vampirle Görüşme" filminde, insan bulamayınca fare ısırıp emiyorlardı vampirler--)

Aşırı nemin çaresi, gidip çok çok çok daha fazlasına tebelleş olmak, gönüllü… bulanmak. Hemhal olmak. Denize girip açılmak yani. Onu diyorum. (ilk defa "çivi çiviyi söker" lafının mümkün, mantıklı olabilme ihtimalinin belirdiği bir duruma rastlıyorum hayret--genellikle; "içkiden harab olmuş sarhoş birine daha fazla içsin diye ısrar edilirken, hatırlıyorum--)

İlk fırsatta tekrar gitmem lazım. Çok açıklara. Plajın seslerinin bittiği noktada denizin salınışlarıyla, uzak dağlar ve gökyüzüyle… O anda bütün hepsinle bir şekilde bağlı/aynı ve onların bir parçası olma duygusu… O uyumdan alınan haz. Bir okyanusun bir parçası, dalgası olma durumu. "Oceanic Feeling"- Okyanus Duygusu/hissi" denilen o duygu. Çağırıyor. İnsan tekrardan hissetmek istiyor. Freud bu hissin, bebeğin henüz ayrı bir varlık olarak, kendi dışındaki her şeyden; özellikle ağladıkça meme emdiği annesinden ayrı biri olduğunu henüz (ego öncesi) fark edemediği dönemden kalma, bir bütünleşme duygusu olduğunu söylüyordu. O hissin. Ona göre: ayrı bir varlık olduğumuzu fark ettiğimizden sonra da, kurduğumuz bütün ilişkilerde, hep o anneyle bir ve mükemmel bir bağlılık içinde olduğumuz döneme benzer tamlıkta bir uyumu, (içiçeliği/sıkıfıkılığı/yapışıklığı) arayıp duruyormuşuz. Ara ki bulasın. Korkunç işler… (Ben de diyorum niye)

"Büyük Dalga" Hokusai 1760-1849

Sigmund Freud 1856-1939

Ama işte denizde var bir şekilde aynısı… Girin. Tavsiye ediyorum. Hele bir okyanus bulursanız… Kaçırmayın… Herneyse,
mevzular daha da ciddileşmeden çok şükür yazının sonuna gelmiş bulunuyoruz…

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum…

engin.ergonultas@gmail.com

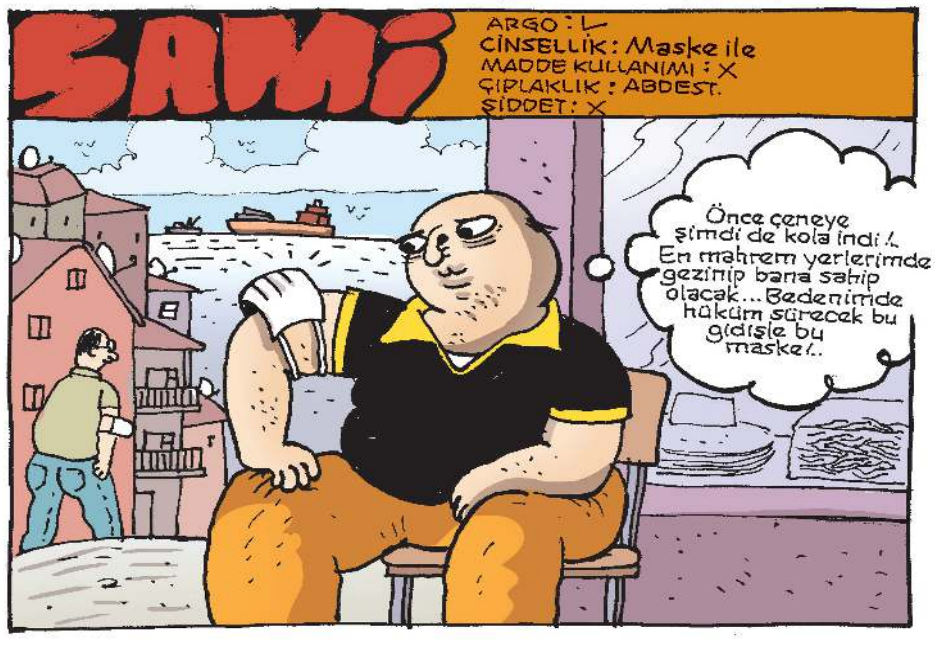
CİHAN CEYLAN

#BizimOlanıAlmayaGeldik #OruçReis
#RabbimMahçupEtmesin

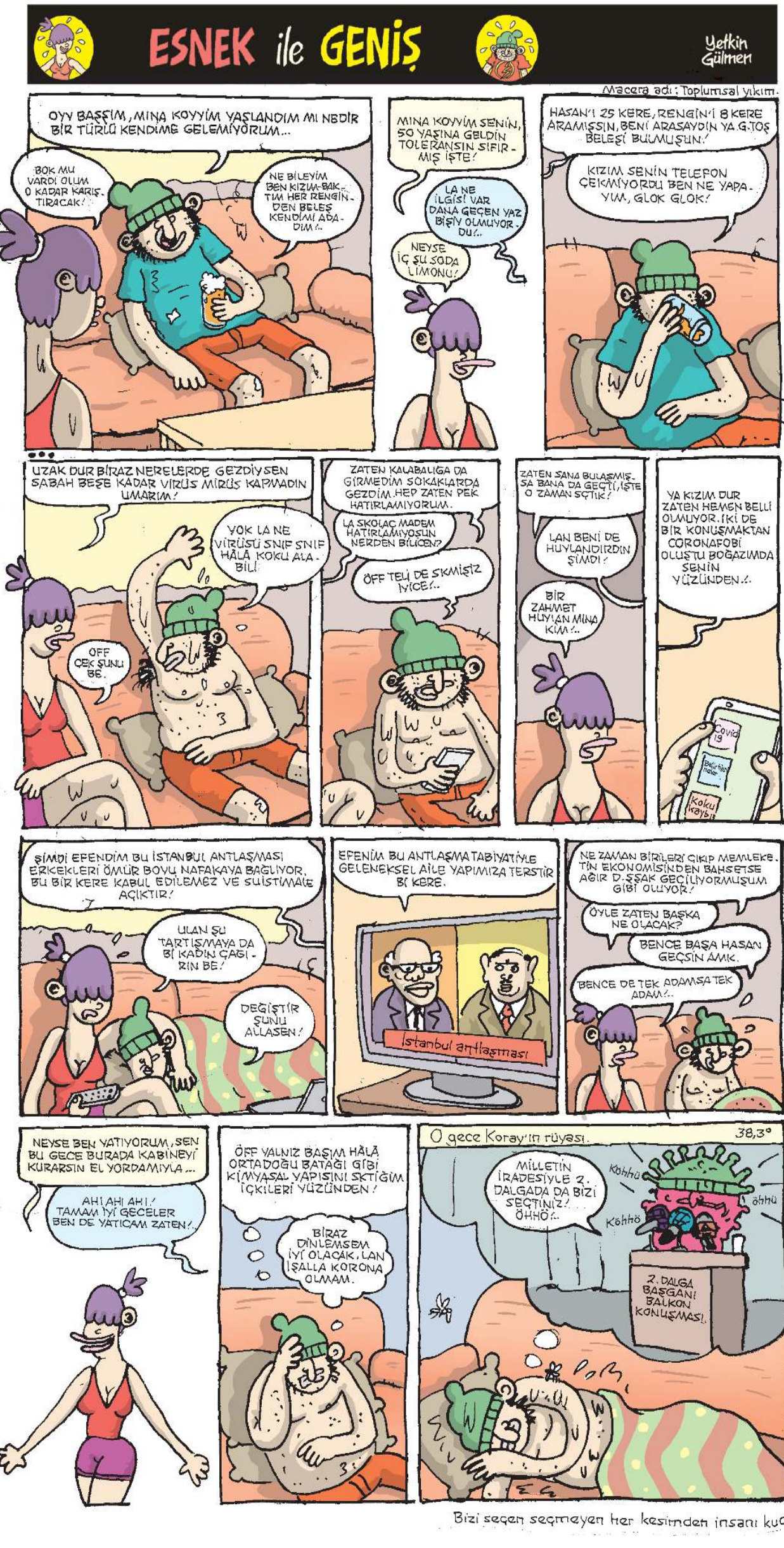

Merhaba. Sizlere çok sinir olduğum bir şeyi anlatacağım sevgili dostlarım. Çok sinir olduğum ama. O kadar sinir oluyorum ki anlatamam. Ama yine de anlatacağım. Anlatamasam da anlatacağım. Zaten anlatabilse bunu herkes anlatır. Önemli olan, anlatamadığı halde bir insanın bir şey anlatması. İşte buna "çaba" derler. Çaba'dır bizi mutlu eden, çaba'dır bizi hop hop hoplatırken, zıp zıp zıplatan. Allah'ım ben neler saçmalıyorum acaba. Kimse de demiyor ki, "arkadaş sen neler saçmalıyorsun" demiyor. Demedikleri için de ben de tam olarak bilemiyorum. Neyse, ne diyordum, "bacanağımdan mutsuzum". Hah, bunu diyordum. Başıma bela ya bacanağım. Anlatamıyorum, "benim" diyorum "terliklerim giyilmeyecek" diyorum, ben bunu anlatamıyorum. Şimdi öncelikle size terlik kombinasyonumdan bahsetmem lazım. İki çift kalın taban, üç çift de parmak arası terlik olarak, toplamda beş çift terliğim var. Banyoya parmak arası terliklerimle girerim ben. Bana güven veriyor öyle. "Kayıp da düşmem" gözüyle bakıyorum o şekil olunca. Sonra banyodan çıkıyorum, kurulanırken bir yandan da terlik değiştirmeye başlıyorum, önce bir diğer parmak arası terliklerle değişim yapıyorum, sonra da diğer parmak arası terliklerle değişim yapıyorum. Parmak arası terliklerimin sonuna geldiğimde ayaklarım bir nebze de olsa artık kurumuş oluyor. Kalın tabak terliklere yöneldiğimde ise içten içe biliyorum ki, nihailere sonlara gelmiş bulunmaktayım. Çünkü kalın taban terliğin, ayak altlarına masaj yapan o çıkıntılı yüzeyi, size yemin ediyorum, ayak altında kalan son zerrecikleri de, insanın sevgilisini kucaklaması gibi olan kucaklamasıyla, onu içine içine sokmasıyla, ne oluyor, ayakta damla kalmıyor. Son kalın tabak terlikler de artık biraz şov bence. Şov yapıyorum yani, size öyle söyleyeyim. Ben böyle acayip mutluyum. Fakat bacanağımdan çok mutsuzum. Arkadaş, sen benim terliklerimi niye giyiyorsun ya. Ben evdeyken kesinlikle giymiyor da, ben yokken kesin giyiyor. Şimdi tabii ben de terliklerimi çok iyi tanıdığım için, giyildiğini hemen anlıyorum.

Bu konuda beni hiç kimse yanıltamaz. Özlem'im de bunu çok iyi bildiği için yanıltmıyor zaten. Yoksa yanıltır. Hiç şeyapmaz yani. O zaten biliyor. Hangi konuda beni yanıltabileceğini, hangi konuda ise beni yanıltamayacağını çok iyi biliyor. O yüzden de beni yanıltabileceğini bildiği hususlarda süpersonik yanıltıyor, beni yanıltamayacağını bildiği hususlarda ise beni kesinlikle yanıltmıyor. Yoksa yanıltır, şey değil yani. Yanıltabilse yanıltır. Niye yanıltmasın. Ben olsam ben de yanıltırım. Kim yanıltmaz. Bir insanın elinde yanıltabilme olanağı varsa kesin yanıltır bence. Herkes yanıltır. Çünkü yanıltmak çok zevkli. Ne diyordum, "bacanağımdan mutsuzum". Ağabey sen benim terliğimi niye giyiyorsun. En son bir sene önce giymişti ve büyük olay olmuştu. Yaygara kopmuştu. Özlem'imle altı saat süren bir tartışmadan bahsediyorum. Sonlanamayan, sönüp sönüp daha da büyük harlanan bir tartışmadan bahsediyorum. Komşular mesela, bacanağımın benim terliğimi giydiğini niye bilsin değil mi. Öyle yüksek bir tartışmadan bahsediyorum. Terlik giymek ne demek ya. Terlik'tir, ayakkabıdır, don'dur, bunlar özeldir. Ben böyle bakıyorum. Misafire terlik verilmesini ben hiçbir zaman anlamadım. Çok istiyorsan getir kendi terliğini, hayret bir olay yani. Gel terliğinle, banane ya. Sen benim terliğimi niye giyiyorsun. İçinde "ter" olan bir şey bu. Pis pis ya. Neyse efendim, baktım bacanağım benim terliklerimi giyiyor, evde terlik saklamaya başladım benim bacanağım geleceği zamanlar. Haberini alır almaz terlik saklıyordum. Ölüyorum dese terlik yok yani evde. Sen benim terliğimi niye giyiyorsun arkadaşım, hangi hakla ya, han-gi hak-la? Hangi hakla! Hayret bir şey. Neyse efendim, ne diyordum, "terlik". "Terlik" tabii. Ben olmadığım zamanlarda da önlem olarak, diyelim İstanbul dışına mı çıktım bir hafta, bütüün ne kadar terliğim varsa hepsini götürüyordum yanımda. "Yeter ki terliğim giyilmesin" diyerek. Geçen hafta da yine İstanbul dışındaydım. Aradan geçen bu bir sene içinde anlaştığımızı düşünüyordum. O yüzden terliklerimin bir kısmını götürürken, diğer bir kısmını ise evde bıraktım. Dönüşte bir de ne göreyim, parmak arası terliklerimden bir çifti yine giyilmiş. Aşağı kata nasıl indiğimi anlatamam. Neymiş efendim, bacanağın, ayaklarını yıkaması gerekiyormuş da, bilmem neymiş de bilmem neymiş. Olay iyice iğrenç bir hal almaya başladı. İşin en acayip tarafı da, Özlem'imin, benim bu terlik hassasiyetimin, sadece kalın taban terliklerim için olduğunu düşünmüş olması bence. Hayır efendim ne alakası var. Ben sana burada bir kombinasyondan bahsediyorum. Yıllarımı vererek, binlerce kez deneyip yanılarak oluşturduğum, ulaştığım zirveyi anlatıyorum ben sana. Ha diyeceksiniz ki, "bir iki çift daha terlik al, fazla fazla, olma mı" diyeceksiniz. "Olma" diyeceğim ben de. "Olma" çünkü. Düzen hemen bozuluyor, evi terlik basıyor. Velhasılıkelam, dünden beri hala kavga ediyoruz Özlem'imle, ve ayaklarım hala ıslak. Banyodan çıktıktan sonra fark ettim çünkü korkunç gerçeği. Bacanağımı da poposundan vurduracağım, o olacak artık. .mına koyarım bak ben böyle işin artık ama ha! Hoşçakal.

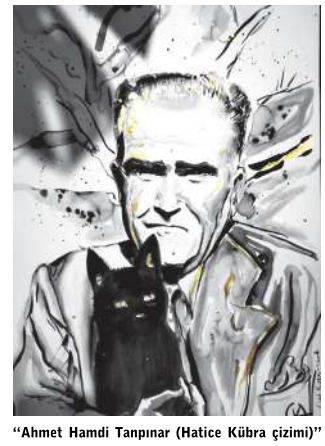

"Çok uzaklardayım yazarken,
Döndüğümde çoktan gitmişim."
-Pablo Neruda

* Günü gelince hepimiz toprak olacağız, bir kısmımız da hem toprak olacak hem de emoji!

* Olay yeri Gümüşlük. Hani şu Bodrum'un ünlüleriyle ünlü beldesi. Anlatacağım hadise ünsüzler arasında geçiyor, ayrı. Beldenin kırsalında ikamet eden bir Eski Istanbullu, az buçuk sohbetinin olduğu bir komşusunun bahçesinde hurdahaş bir bisiklet görüyor gelip geçerken. Çöp müdür, nedir, kafasına takılıyor. "Komşu bu bisiklet ne iş?" diyor. "Yahu atacam onu da, fırsat bulamadım" diyor komşu. "Geçerken atıver zahmet olmazsa" diye de ekliyor. "E madem atacaksın, bana ver, tamir edeyim bisikleti" deyince bizim arkadaş, "Tamir olmaz o!" diyor müşkülpesent komşu. "Bi deneyeyim canım" diyor bizimki. "Zaman kaybı olur, hiç girme" diyerek bisikletin eksiklerini sıralıyor ümitsiz komşu. Bizim ısrarkeş "Yahu olmazsa da olmaz, şu an zaten en olmamış halinde, uğraşsam ne çıkar?!" deyince pes ediyor bisikletin sahibi, "Al!" diyor. Obsesif dostumuz, takdire şayan bir gayretkeşlikle okşuyor, onarıyor, düzeltiyor kübik bisikleti. Boya, cila derken, pırıl pırıl çıkıyor ortaya cengaver. Komşu görünce "Aha!" diyor, "Bu, o mu lan?!" diyor. "Ta kendisi!" diye gubarıyor dostumuz. Komşu halleniyor, "Yok canım, bu başka bisiklettir, benle kafa buluyosun!" "Valla da o" diyor obsesif. Komşu hızla tavır değiştirerek "O halde bisikletimi geri alıyorum!!" diyor. Haydaaa ve ya sabır ve selamun kavlen! "Nasıl yani, sen atıyodun bunu" diyor bizimki, "Ben bunu değil, onu atacaktım, bunu niye atayım, bu gıcır gıcır bisiklet olmuş, eline sağlık, çok teşekkür ederim" diyerek derhal tutuyor çöpe aday bisikletini politik komşu. "E ben emek verdim yau!" diyor arkadaşımız, "Ben mi ver dedim, kendin emek verdin, n'apayım vermeseydin, tekrar teşekkürler!" diyerek hesapta olmayan gıcır pırıl bisikletiyle adım adım uzaklaşıyor Yeni Türkiye'nin yeni tip komşusu. Hayret makamından bakakalıyor güneşte boyası ışıldayan bisikletin ve yanındaki komşunun ardından Eski Istanbullu ve Eski Türkiyeli obsesif, gayretkeş, şaşkın dostumuz...

* Çocuğuna "Anneciim, babacıım" deme tuhaflığı ne zaman başladı? Nasıl bitecek? Hiç bitecek gibi de görünmüyor! Çocuğun demesi gerekir "Annecim" diye, sana n'oluyo? Haa, halk dilinde 'abi' denilen kişi 'abisinin' diye 'cevab' verir, onun da karşılığı 'annesinin' oluyor, o bile daha anlaşılır sesleniş...

"Ahmet Hamdi Tanpınar (Hatice Kübra çizimi)"

* Neyzen Aziz Dede, bir akşam Beylerbeyi iskelesinde kahve zannıyla girdiği bir gazinoda pencere kenarında bir müddet denize daldıktan sonra aşka gelmiş, bir ney taksimi yapmış. Siyah gümrah (gür) kaşlarının altında iki ocak gibi yanan gözlerini kapayarak çaldığı için yavaş yavaş gazinonun dolduğunu ve ruhani ilhamının sofrasına bir akşamcı kafilesinin toplandığını görmemiş. Onlar da zaten çıt çıkarmadan demleniyor, garsonlar Dede'yi rahatsız etmemek için ayaklarının ucuna basarak gidip geliyormuş. Taksim bitip de etrafındaki kalabalığı ve rakı kadehlerini görünce Aziz Dede yerinden fırlamış. Bu hikayeyi her anlatışında şu cümle ile bitirmiş: "Erenler öyle bir hicap duydum ki, üç gün evden çıkmadım; bir ay da ehibbaya (dostlara) rastgelmekten korktum." Hikaye, Ahmet Hamdi Tanpınar'ın efsane romanı "Huzur"dan. (Nur içinde yatsınlar, Aziz Dede ve Tanpınar.) Huzur'u okumak için bilhassa bekledim yıllarca, aldığım haz çok yüksek: "İnsan ruhunun en az tahammül edebildiği şey, -belki daha ötesi olmadığı, kendimize mühlet vermeden yaşamağa mecbur olduğumuz için olacak- saadettir. Istırabın içinden geçeriz. Tıpkı çalılık, taşlık bir yolda yürür, bir bataktan kurtulmağa çalışır gibi ondan sıyrılmağa çalışırız. Fakat saadeti bir yük gibi taşırız ve bir gün farkında olmadan yolun bir ucunda, bir köşeye bırakıveririz." Hakiki usta işi bu romanı henüz okumamış olanları sağlam bir edebi ziyafet bekliyor...

* Düşünüyorum da en sevdiğim yazar benim! Konunun yazıyla, yazarlıkla ilgisi yok, kendimi seviyorum. Yazar olmasam da en sevdiğim yazmayan kişi gene ben olurdum.
Marangoz olsam en sevdiğim marangoz bendim. Bu burdan böyle gider, en sevdiğim haybeci kesinlikle benim!

* "Bir Zamanlar Hollywood'da" çok şahane film. İşin ustası Tarantino. Filmin güzel olduğunu Sinan Çetin'in beğenmemesinden hissetmiştim ben zaten...

* Pes! Öyle kolay pes denmez. Peki niye dedim? Düğüne az kala, evlilik projesi bozulunca, eski damat sen tut, yaptırılan gelinliğe el koy, mevzubahis gelinliği eskort kıza giydir ve o şekilde kızla danset. Ve bir de dansederken ağla. Pes demeyeydim de ne diyeydim?!

* "Yarım Aydın" dönemi bitti. Artık devir "Gram Aydın" devri.t

Tribal Enfeksiyon

CENGİZ ÜSTÜN

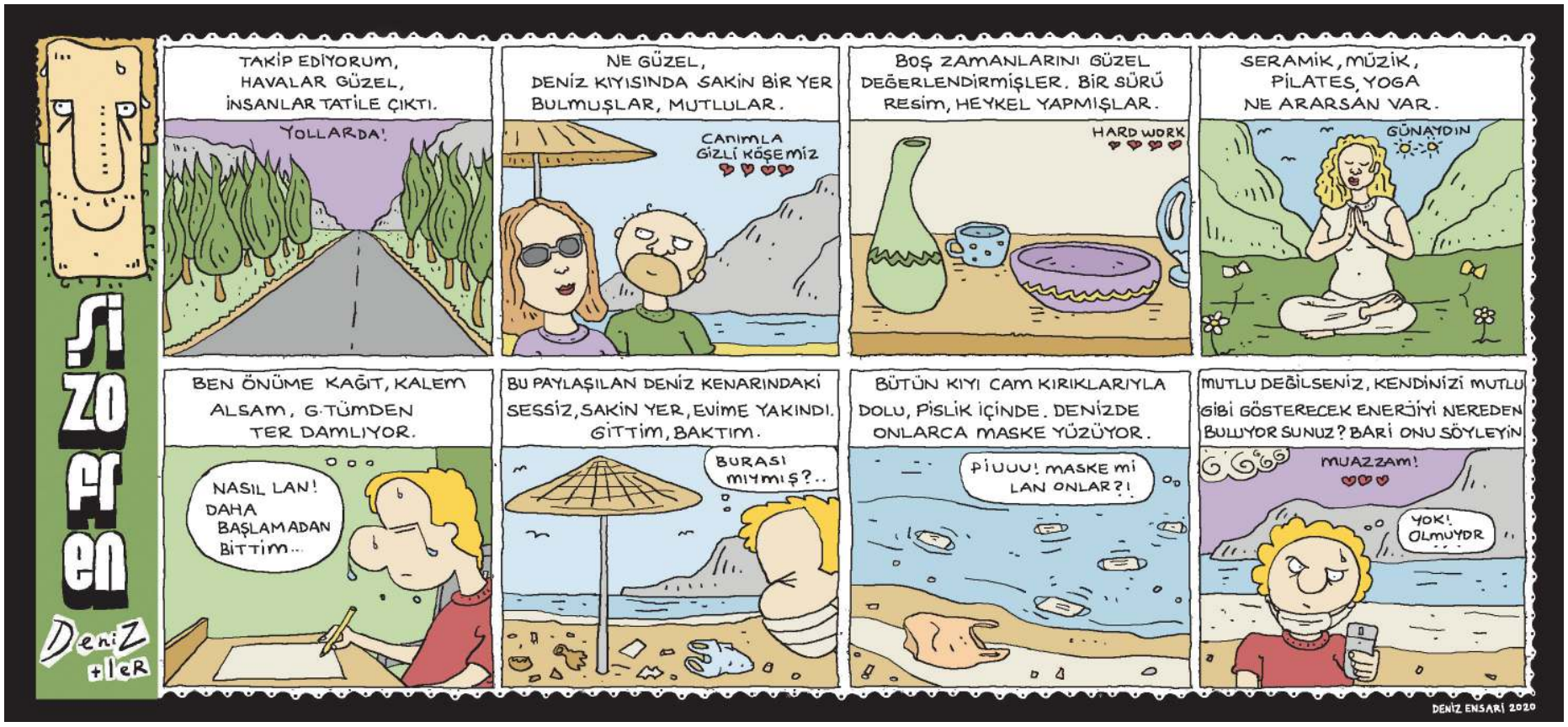

UYKUSUZ

Uykusuz Dergisi'nde yayımlanan tüm karikatür, yazı, espri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Haftalık Mizah Dergisi | 12 AĞUSTOS 2020 | Sayı: 674

Haftalık Yaygın Süreli Yayındır

YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin
Kaligrafi: Şevki Sayışman **Satış Sorumlusu:** Selami Yamak
Adres: Şehit Muhtar Mah. Nane Sok. No: 12/4 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 • **ISSN 1307 - 7619**
Baskı: İleri Basım Mat. Amb. Reklam Tanıtım Yayın ve Teknik Hiz. Tic. A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 32 58
Genel Dağıtım: TURKUVAZ DAĞITIM TEL-0216 585 90 00
Abonelik: **Yurtiçi:** PTT kargo ile 250 TL. Özel kargo teslimatlı 340 TL **Yurtdışı:** **Avrupa** 120 Euro. **Uzakdoğu** 150 USD.
IBAN Numaralarımız:
(Alıcı: Mürekkep basın) **TL:** TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 **USD:** TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 **EUR:** TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız **selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39**

ORTAM

En telmaşa adam

YALNIZ DEĞİLSİNİZ!

SÖNMEZ KARAKURT
sonmezkarakurt@gmail.com

özet:
GEYSU CİDDİ CİDDİ TAŞINMAYA KARAR VERMİŞTİR. EN KILLI İŞİ YAPMAK ÜZEREDİR; EV SAHİBİNDEN DEPOZİTİ İSTEMEK

NASIL YANİ KONTRATIN BİTMESİNE DAHA VAR DİYE CANIMI MI TEHLİKEYE ATAYIM. GİDİP BELEDİYEDEN APARTMANA ÇÜRÜK RAPORU MU ÇIKARTTIRAYIM?

SEN OLSAN İŞSİZİM GÜÇSÜZÜM HESAABI ACINDIRMAĞA ÇALIŞIR, DEPOZİTİ KESİN KAPTIRIRDIN

DEPOZİTİ EURO OLARAK VERMİŞTİM, KONTRATA BAKIN...

TL OLSAYDI SON KİRAYA SAYDIRMA TEAMÜLÜNE GİDEBİLİRDİ

KİRA SÖZLEŞMESİ

EV SAHİBİ SURETİNDE NEDEN ZERRE NUR YOKTUR?

NE ZAMAN DOYACAN?

BİR GÜZEL BOYATIN EVİ O ZAMAN

HER BOKU HATIRLIYO, DEPOZİTİ HATIRLAMIYO

ŞÜBHESİZ Kİ AÇ EV SAHİBİNDEN DEPOZİTİ KURTARMAK HER KİRACININ KABUSUDUR. MUAZZAM BİR DİPLOMASİ İSTER

ARANILAN KARADENİZ STAYLA OLMAYAN EVİ GENCO BİR EMLAKÇİ BULUR NİHAYET

AABİ BAK BURDA GÖMME DOLAP VAR

ALACALI

İÇERİDE KİRALIK EV TELMAŞA BOYACISI VAR. UZMANLIĞI GÖZ BOYAMAK

OYSA GÖNÜL BAŞKA RENK İSTERDİ

BAŞKA EVDEN ARTIRDIĞI ÖRTEMEYEN KOLPA BOYA İLE HER EV AYNI RENK: MASUM BEYAZ

KOLPA

DEPOZİTİN ÜSTÜNE YATMAK İÇÜN İCATTIR 'BOYALI VERİR BOYALI ALIRIM' ADETİ

BU APARTIMAN ESKİDİR VE YÜKSEK KATLIDIR. YANİ MÜTEAHHİTE CAZİP GELMEDİĞİNDEN HENÜZ KENTSEL DÖNÜŞÜME GİRMEMİŞTİR. KİRASININ CAZİPLİĞİ DE KADİRİNİN BU MÜPHEMLİĞİNDENDİR

NE SU KAÇAKLARI, NE PASLANMALAR OLMUŞTUR DA ÜZERİ SIVANMIŞTIR KİM BİLİR?

14 KATLI BİNA, YÜK ASANSÖRÜ YAPMAMIŞ DEYYUZLAR,

VAKTİNDE DÖNÜŞÜME GİRMİŞ MESUT BİNA.

BAK BİZ GÜRÜLTÜDEN KAÇIYOZ ADEM, EMİNSİN Dİ Mİ SAKİN APARTMAN OLDUĞUNA?

YOK ABLACIIM, GÖRDÜNÜZ GAYET NEZİH APARTIMAN. HEMEN GİDER BU DAİRE SÖYLİİM

BİZ BİRAZ DÜŞÜNELİM BE ADEM, ŞÖYLE ÇEVREYİ Bİ KOLAÇAN EDELİM

B-102

EYVAH! TELMAŞA MARKET

SAHİPLİ APARTIMAN

İSMİ İLE HİTAP EDİNCE DOST MU OLDUNUZ SANDINIZ ADEM'LE?

TUTALIM EVİ İŞTE ORTAM, KAÇIRMAYALIM

YAVRUM ACELE ETME, Bİ DUR! AZ DAHA SORUŞTURALIM ŞU APARTMANI, ELEMANA GÖRE HER ŞEY SÜPER

ADEM'İN EN SEVMEDİĞİ LAF: "BİRAZ DÜŞÜNELİM"

ADEM'İN UZAKLAŞMASIYLA TEKRAR APARTMANA DÖNERLER

ÜST KAT BU MU OLUYO ACABA

BAS İŞTE, ÖLÜM YOK YA SONUNDA

ZİLLERİN ÜZERİNDE NUMARA VE İSİM OLMASI CEZBEDİCİ

ŞEYY, KUSURA BAKMAYIN RAHATSIZ EDİYORUZ, BİZ ALT KATA TAŞINICAAZ DA, ACABA APARTMANDA Bİ SIKINTI VAR MI, BİZ GÜRÜLTÜYE BİRAZ HASSASIZ DA TAVSİYE EDER MİSİNİZ DİYE SORUCAKTIK

ANLAYANA BU TÜMCEDE NE MESAJLAR VAR

TOPUK VURAN CİNS Mİ? Bİ YÜRÜYÜŞ, ENDAMINI GÖREBİLSELER

KADIN APARTMANIN PİYASASI DÜŞMESİN DİYE Mİ, GÜRÜLTÜ EŞİĞİ YÜKSEK DİYE Mİ BİLİNMEZ NAZİLLİ'MİZ GÜZELDİR EDASINDA APARTIMANIMIZ GÜZELDİR DER

ÇOLUK ÇOCUK, MÜZİK SESİ FİLAN YOK

YETMEZ, YAN DAİREYİ KOLAÇAN EDER

Bİ GÖREN OLSA VAR YA

DU AZ DAHA BEKLE Bİ DE DESİBEL KONTROLÜ YAPALIM SAKATA GELMEYELİM; İKİNDİ KAÇTA OKUNUYODU BAKİİM?

YANKI YAPIYO MU?

YETMEZ, CİVARI KOLAÇAN ETMEK DE ELZEMDİR

EYVAAH! BU KAMYONLAR NEREDE ÖBEKLENİYOSA BİL Kİ ORASI EN TEKİNSİZ, EN TELMAŞA Bİ YERDİR

AMAN ORTAM, BİZİM DE İŞİMİZ DÜŞECEK ONLARA, NEREYE PARK ETSİNLER?

NAKLİYAT EVDEN EVE EV-OFİS

EVDEN EVE KOLPAOĞLU NAKLİYAT

0597 952 17 00

ÇOK SAKAT Bİ ALAN. KURBAN SATIŞ, KESİM YERİ OLMAYA NAMZET

BU İŞİN SONU YOK BE ORTAM, TUTALIM ŞU EVİ AÇIKTA KALICAZ! ADEM'İ ARIYOM BEN

HAFTAYA KONTRAT FİLAN EVİ TUTARIZ İNŞALLAH